Čís. 10570.

Spory ze služebních poměrů obecních zřízenců jsou věcmi prázdninovými (§ 224 čís. 7, nový doslov, c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 26. února 1931, R II 474/30.)

Žalobce domáhal se na žalované obci, by byla uznána povinnou uznati, že žalobce jest obecním zřízencem trvale ustanoveným a by žalovaná byla uznána povinnou vypláceti žalobci služební požitky. Procesní soud prvé stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud odmítl odvolání jako opožděné. Důvody: Poněvadž jde o spor ze služebního poměru mezi obcí jako zaměstnavatelkou a žalobcem jako zaměstnancem, jde o věc prázdninovou. Rozsudek doručen byl žalobci dne 25. června 1930, kdežto odvolání podáno bylo k soudu teprve dne 6. září 1930; jest tedy odvolání opožděné a bylo je proto odmítnouti, když se tak nestalo soudem prvé stolice (§ 468 c. ř. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Podle § 24 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. z roku 1920 jsou přikázány spory obecních zřízenců ze služebních poměrů soudům. Platí tedy pro tyto spory předpisy procesního práva podle ustanovení § 224 čís. 7 c. ř. s. v doslovu novely ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n., jež ustanovuje, že spory ze služební, námezdní a učební smlouvy mezi zaměstnavateli a zaměstnanci jakéhokoliv druhu jsou věcmi prázdninovými. Ustanovení to bylo dáno ve prospěch zaměstnanců, by jejich spory byly urychleně rozhodnuty. Jsou tedy tohoto dobrodiní účastni i obecní zřízenci při sporech ze služební smlouvy, ana se i na tyto spory vztahuje příslušnost soudů. Nárok žalobní prýští ze služební smlouvy uzavřené mezi obcí a obecním zřízencem, a otázka, zda je tento služební poměr povahy veřejnoprávní, může zůstati neřešena v souzeném případě, v němž pro rozhodnutí projednávané otázky postačí, že jde o poměr ze služební smlouvy a o rozepři přikázanou k rozhodování řádných soudů. Správnost tohoto názoru potvrzují i motivy k zákonu čís. 23/1928 strana 54, v nichž jest uvedeno, že ustanovení § 224 c. ř. s. bylo rozšířeno na veškeré spory mezi zaměstnanci a zaměstnavateli z poměru služebního, námezdního a učebního, ovšem jen potud, pokud spory tyto na soudy vůbec náležejí.

Čís. 10571.

Prozatímní opatření zákazem zciziti, obtížiti nebo zastaviti nemovitost (§ 384 ex. ř.).

Dobrovolné zcizení nemovitosti, příčící se knihovně poznamenanému zákazu, může býti za určitých podmínek bezúčinným nejen v poměru

ohrožené strany k jejímu odpůrci, nýbrž i proti každému, kdo nabyl nemovitosti zakázaným zcizením. Nezáleží na tom, v jakém pořadí byla smlouva o zcizení vložena do pozemkové knihy. Lhostejno, že zákaz zcizení byl poznamenán až po poznámce zamýšleného zcizení.

(Rozh. ze dne 26. února 1931, R II 489/30.)

Dne 31. května 1930 bylo na nemovitosti manželů L-ových poznamenáno zamýšlené zcizení, dne 25. června 1930 pak podle § 384 ex. ř. zákaz zcizení, zatížení a zastavení vydaný jako prozatímní opatření k zajištění nároku spolku M. na splnění smlouvy. Manželé L-ovi prodali napotom nemovitost družstvu N. Žádosti manželů L-ových a družstva N. o výmaz poznámky zákazu zcizení, zatížení a zavazení soud prvé stolice vyhověl, rekursní soud žádost zamítl. Důvody: Návrh na výmaz knihovní poznámky byl výslovně podán jako žádost knihovní podle § 57 knih. zák. V § 57 knih. zák. sice ustanoveno, že k návrhu strany, pro níž se stal vklad vlastnického práva v pořadí poznámky zamýšleného zcizení, jest vymazati pozdější knihovní zápisy, toto ustanovení nemůže se však vztahovati bez obmezení na všechny zápisy, jež se staly po podání návrhu na poznámku pořadí. Zejména nevztahuje se toto ustanovení na zápisy, vztahující se na právo již dříve zapsané, protože by to odporovalo zásadě priority. Protože tu jde o takové zápisy, ana se poznámka, o niž jde, vztahuje na vlastnické právo manželů L-ových, již dříve vložené, povolil prvý soud neprávem výmaz poznámky, najmě, ana byla povolena jako prozatímní opatření a nebylo ani tvrzeno, že toto prozatímní opatření bylo zrušeno, výmaz poznámky však znamená zrušení tohoto prozatímního opatření, což se nemůže státi ke knihovní žádosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dne 31. května 1930 bylo na prodané nemovitosti poznamenáno podle § 53 knih. zák. zamýšlené zcizení, dne 25. června 1930 podle § 384 ex. ř. zákaz zcizení, zatížení a zastavení vydaný jako prozatímní opatření proti tehdejším vlastníkům nemovitosti Robertu a Ireně L-ovým k zajištění nároku spolku M. jako ohrožené strany na splnění smlouvy. Přes tento zákaz prodali manželé L-ovi nemovitost trhovou smlouvou ze dne 1. července 1930 družstvu N., načež byl k společné žádosti zcizitelů a nabyvatele povolen knihovní vklad převodu práva vlastnického pro nabyvatele v poznamenaném pořadí, ale současně podaná žádost o výmaz poznámky zákazu zcizení, zatížení a zastavení byla rekursním soudem zamítnuta. Dovolací rekurs do zamítavého rozhodnutí rekursního soudu není opodstatněn. Předpis § 57 knih. zák., jehož se stěžovatelé dovolávají, platí podle čl. I. druhý odstavec ex. ř. jen, pokud není v rozporu s pozdějším zákonným předpisem § 384 ex. ř. Tento předpis přiznává soudnímu zákazu zcizení, zatížení a zabavení, týká-li

se nemovitostí nebo práv zapsaných v knihách pozemkových, určitý věcný účinek a nařizuje proto, by zákaz byl knihovně poznamenán. Dobrovolné zcizení nemovitosti, příčící se knihovně poznamenanému zákazu, může býti za určitých dalších podmínek bezúčinné nejen v poměru ohrožené strany k jejímu odpůrci, nýbrž i proti každému, kdo nemovitosti nabyl zakázaným zcizením. Nezáleží na tom, v jakém pořadí byla smlouva o zcizení vložena do knihy pozemkové, neboť pořadím nemění se nic na zakázanosti smlouvy, a jen smlouva jest důvodem pro nabytí vlastnického práva. Posouzení otázky, zda následky zakázanosti smlouvy nastaly nebo nastanou, vymyká se z působnosti knihovního soudu. Navrhovaným výmazem knihovní poznámky soudního zákazu byl by zrušen věcný účinek poznámky, a spolek M. byl by zkrácen na právech nabytých prozatímním opatřením. Dokud nebude prozatímní opatření zrušeno nebo nepomine jeho platnost uplynutím doby, na kterou bylo povoleno, nemůže býti poznámka zákazu vymazána, leč se svolením spolku M.

Čís. 10572.

Honební zákon pro Moravu ze dne 26. července 1912, čís. 4 z. zák. na rok 1914.

Nejde o vadu podle § 595 čís. 2 c. ř. s., nebyly-li strany volány k dalšímu jednání, jež bylo věnováno jen poradě rozhodců a vydání nálezu.

Nejde o překročení oprávnění rozhodčího soudu (§ 595 čís. 5 c. ř. s.), sešli-li se rozhodčí opětně a, poradivše se, vynesli nález.

Nejde o zrušovací důvod podle § 595 čís. 6 c. ř. s., nebyl-li nález vynesen ihned při jednání konaném za účasti stran. Nález neodporuje dobrým mravům, byl-li vynesen, až když byl předseda rozhodčího soudu žalován o náhradu škody pro nevydání nálezu.

(Rozh. ze dne 26. února 1931, Rv II 141/30.)

Žalobce domáhal se zrušení výroku rozhodčího honebního soudu na Moravě z důvodů § 595 čís. 2, 5 a 6 c. ř. s. Procesní soud prvé stolice žalobu zamítl. Důvody: Žalobce vytýká rozhodčímu výroku o škodě způsobené zvěří a o náhradě útrat závady vytčené v § 595 čís. 2, 5, 6 c. ř. s., však neprávem. Ani v civilním řádu soudním, pokud jedná o rozhodčích výrocích, ani v honebním zákonu ze dne 26. července 1912, čís. 4 z. zák. na rok 1914 není předepsáno, že jednání musí býti za jeden den skončeno a že výrok rozhodčí musí býti též okamžitě vydán. Naopak z ustanovení civilního soudního řádu o rozhodčích výrocích vyplývá, že rozhodčí soud může se obrátit na řádné soudy o provedení různých výkonů, na příklad výslechů, k nimž není sám oprávněn. Z toho vyplývá, že jednání může trvati i delší dobu, ovšem při těchto jednáních musí býti dána stranám možnost, by se vyslovily. Tato možnost stranám vzata nebyla, neboť z protokolu ze dne 27. září 1928 vy-